

Højesteretssagfører, staar der i en Paragraf, at, naar man vil lade møde for en Ret ved en anden end sin autoriserede Fuldmægtig eller sig selv, skal det være ved „en god Mandsperson“. Hvorfor i al Verden kunne Kvinder ikke være værdige nok til at møde ifølge speciel Fuldmagt, naar de kunne møde paa alle andre Maader? — Saa er der en Bestemmelse, der sætter som Betingelse for at blive Sagfører, at vedkommende skal have aflagt mundtlig Prøve for en Landsret. Det er vistnok i sin Orden, skønt den medfører den ubehagelige Følge for Sagførerne, at vore Fuldmægtige ikke kunne møde og procedere for os, saa vi kunne blive nødte til at sidde i Retten fra Morgen til Aften, og f. Eks. maa opgive vor Stilling som Rigsdagsmænd, hvis vi da have nogen videre Praksis. Endvidere er der en Bestemmelse om, at Fuldmægtigtiden skal forlænges fra 3 til 5 Aar. Det er et Spørgsmaal, om det er rigtigt at gøre det, navnlig af Hensyn til dem, der kommer sent til Studierne — og det er ikke altid de daarligste — og ligeledes, at der bestemmes, at vedkommende af disse 5 Aar skal have været mindst 2 Aar hos samme Principal. Det er overmaade fornuftigt, hvad der ligger bag ved dette; hvis jeg havde en Søn, der gik den Vej, skulde han saa vidt muligt ogsaa blive 2 eller helst alle 3 eller 5 Aar hos den samme Principal, hvis det var en god Mand, og han lærte godt der. Men det følger af sig selv, at naar man paabyder, at de unge Mænd skulde have været mindst 2 Aar hos samme Principal, lægger man derved en overmaade stor Magt i dennes Haand. Ikke blot kan han skambyde dem med Hensyn til Lønnen, men han kan ogsaa mishandle dem i mange andre Retninger, der er mange Maader, hvorpaa det kan ske, og de unge ville være nødte til at holde det ud, for ellers kunne de aldrig blive Sagførere. Det er en meget betænkkelig Side ved Sagen.

Endelig skal jeg nævne endnu en Ting, som vedrører Sagførerne, men for Resten ogsaa Dommerne, en Ting, som man fra mine Kollegers Side uden for Kjøbenhavn lægger den allerstørste Vægt paa, saa megen Vægt, at man endog har set Udtalelser om, at hele Forslaget intet er værd, naar det ikke ordnes med det samme, det er Forbudet

mod, at Dommerfuldmægtige øve privat Virksomhed som Sagførere. Det er det, der gøres nu endogsaa i den Grad, at det optager mere af deres Tid end Embedsforretningerne, eller i alt Fald giver vedkommende langt hans største Indtægt, saa at det saa at sig udelukkende er deraf, de leve. Det er principielt og praktisk urigtigt og forkasteligt. Skønt dette ikke vedrører mig — vi Sagførere her i Byen have ingen videre Ulemper deraf — kan jeg dog ikke andet end udtale, at deraf følger og maa vist nødvendigvis følge en uheldig Partiskhed i Behandlingen af Folk, eftersom de søge Fuldmægtigen eller ikke, eftersom de lægge deres Penge paa vedkommende Embedskontor eller hos en privat Sagfører, og det bør ikke finde Sted, saa meget mindre som det ofte hænder, at denne Fuldmægtig kan komme til at beklæde Retten i Dommerens Forfald og derved komme til at dømme i Sager, som han som privat engageret Forretningsmand har haft med at gøre. Og det er ganske vist, at dette forkastelige Forhold lige saa fuldt kan florere efter den her foreslaaede som under den nu bestaaende Ordning. — Jeg vil i Forbindelse hermed henstille, at man ogsaa tænker paa Dommerne selv. Det er et Spørgsmaal, om man ikke burde se at faa indført Forbud mod, at Dommerne have private Bestillinger; thi netop, naar man ønsker, at de skulle have en saa ophøjet Stilling som her foreslaet, er det af stor Betydning, at man ogsaa berøver dem den Fristelse til Partiskhed, som ligger i de private Forretninger, som de jo nu ofte have saa mange af. Den højtærede Formand griber Klokken; jeg tror, jeg er færdig, og jeg skal i alt Fald nu være færdig.

Formanden: Jeg skal hermed afbryde Forhandlingerne.

Næste Møde holdes i Morgen Kl. 1, og Dagsordenen er da:

1) Tredie Behandling af:

Forslag til Lov om Medgift til Deres kongelige Højheder Prinsesse Louise Caroline Josephine Sophie Thyra Olga og Prinsesse Ingeborg Charlotte Caroline Frederikke Louise.